

[Justitsministeren]

Det, vi gør, er, at vi fører retstilstanden tilbage til det, vi troede den var indtil den 14. april, hvor Højesteret afsagde denne dom.

Så siger fru Pernille Frahm, at dette kan da afskrække folk fra at lade sig teste. Det vil jeg ikke helt udelukke; det er klart, at den virkning kan det have. Men det havde det vel så også indtil den 14. april, da man troede, at det var strafbart. Og endelig: Hvad er virkningen af, at man bliver testet og får at vide, at man er HIV-positiv? Det er, at så får man at vide, at man skal bruge kondom eller få samtykke fra sin partner. Det er – om jeg så må sige – den risiko, man løber ved at lade sig teste.

Så må vi sige, og det skal siges meget tydeligt – det mener jeg også fru Dorit Myltoft var inde på – at samtidig med dette signal er det også vigtigt, at der udgår et signal fra myndighederne om, at vores sundhedspolitik indebærer, at begge parter har et ansvar, og at denne paragraf ikke er straffrigørende for den, der lader sig smitte. Det skal slås fast, at begge parter har et ansvar, men hvis man ved eller har en meget, meget klar fornemmelse af, at man er HIV-smittet, har man et ekstra ansvar, idet man så har en ekstra tung pligt til at beskytte sig og beskytte sin partner, så har man en ekstra tung pligt til at bruge kondom eller opnå et samtykke.

Så vil jeg gerne sige til fru Birthe Rønn Hornbech: Jeg har med interesse læst både det interview, der har været med hende i et af dagbladene, og den kronik, hun skrev i et andet dagblad. Denne kronik endte med, at hendes stemmeafgivning ville være afhængig af, hvilke svar hun fik, og derfor er vi – om jeg så må sige – nødt til virkelig at lægge os i selen under udvalgsbehandlingen for at give tilfredsstillende svar på de spørgsmål, der måtte blive rejst.

Dette kræver i det hele taget, at vi drøfter det ganske grundigt igennem. Det er vi også indstillet på, men vi var bange for, at det var et forkert signal, der ville udgå, hvis vi sagde, at det var i orden med den højesteretsdom. Det er et vanskeligt område at lovgive på, men vi må tage det op og drøfte det nærmere under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg er da glad for, at ministeren tilsyneladende er enig med mig i, at man ikke med den-

ne lov ville have forhindret den meget uansvarlige optræden, som en person blev frikendt for ved Højesteret.

Så har jeg ikke hørt et ord fra sundhedsministeren. Jeg går ud fra, at sundhedsministeren så stadig står for de synspunkter, han gav udtryk for i 1988, og jeg glæder mig i hvert fald til en meget grundig udvalgsbehandling, som justitsministeren lovede at vi ville få. Jeg håber ikke, man vil prøve at presse dette forslag igennem, før vi virkelig har fået fundet ud af, hvad konsekvenserne af det er.

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Når jeg ikke tog ordet, var det, fordi jeg egentlig synes, at justitsministeren svarede meget grundigt på de spørgsmål, der blev rejst.

Men jeg vil gerne sige, at de bemærkninger, jeg gjorde i forbindelse med ophævelsen af kønssygdomsloven, mener jeg bestemt var relevante i den sammenhæng. Vi havde en kønssygdomslov, som stort set ikke havde været anvendt i mange år, og som relaterede sig til helt andre sygdomme end den, der er tale om her.

Det, der er tale om her, er jo ikke en kriminalisering af sygdommen AIDS eller HIV-smitte, men det er en kriminalisering af en hensynsløs adfærd, som også fru Pernille Frahm selv har sagt vi alle troede var omfattet af den gældende bestemmelse i straffeloven. Derfor kan jeg ikke forstå, at fru Pernille Frahm kan have de store problemer med det, for vi troede jo, at § 252 omfattede denne situation. Det mente man også i byretten, det mente man i landsretten, men det mente man så ikke i Højesteret, og det tager vi til efterretning at man ikke gjorde.

Det, vi så gør, er at bringe § 252 ind i en udformning, hvor man kan tage højde for denne situation, og derfor kan jeg ikke forstå, at fru Pernille Frahm mener, at det skulle kunne påvirke vores AIDS-politik i øvrigt, når nu blot det, vi fastslår med lovforslaget her, er en retstilstand, som vi alle troede var der, inden vi nåede til behandlingen her og indtil højesteretsdommen.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Egentlig burde vi jo have vidst fra den debat, vi havde i 1988, og fra den betænkning, der blev lavet i 1988, at det ikke var tilfældet, at